

רפאל דגורוק. "אין מי שיחזיר"

צריך להיות בעלי, האבא של הילדים שלנו. איך אלוהים לקח לי אותך? תמיד אמרנו שיש לנו אהבה נדירה, שאהבה כמו שלנו יש רק באגדות. מלאך שלי, עכשיו אתה נמצא בין מלאכים ששומרים עלינו מלמעלה. אני מחכה שתיתן לי סימן שאתה נמצא במקום טוב, רגוע ושלו. אוהבת אותך עד סוף העור לם. חלק גדול ממני מת היום יחד איתך."

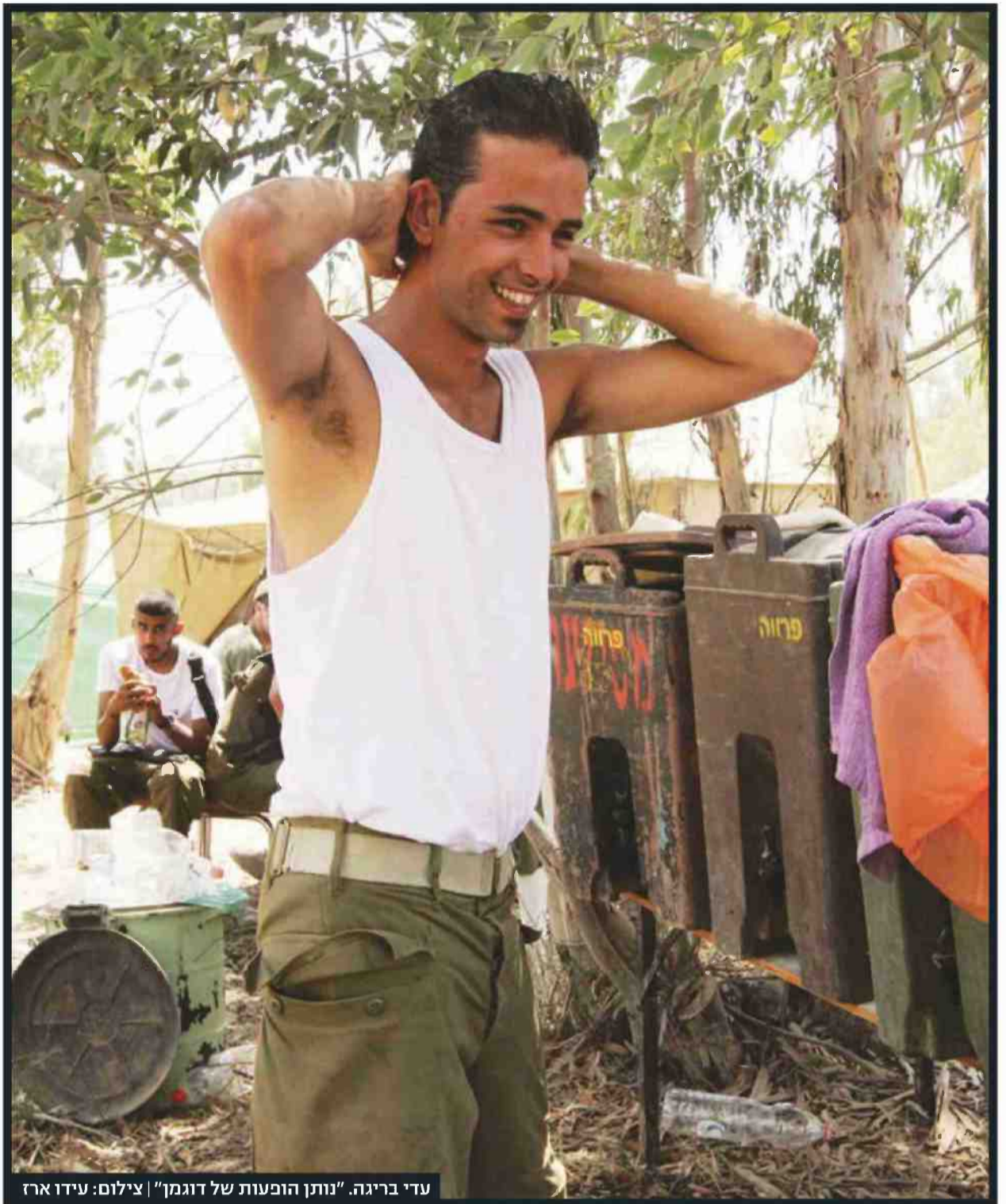
"קשה לעכל"

יומיים קודם לכן ליוו אלפים את רס"ר ברק רפאל דגורוק מגן יבנה בדרכו האחר-רונה. בני משפחתו של ברק מוכרים מאוד ביישוב הקטן. הוא הניח אחריו הורים, אורה ומשה, ושני אחים, סהר ואלייר, בשנות ה-20 לחייהם. ברק היה הבכור באחים. בני משפחתו מספרים על אדם שהצטיין בכל אשר עשה. הוא סיים לימודי משפטים בהצטיינות והיה לקראת סוף ההתמחות.

מפרטים שהותרו לפרסום על ידי הצבא ניתן לספר שברק, לוחם הנדסה קרבית במילואים, גויס כבר בימי המבצע הראשון נים. הוא היה באחד משטחי הכינוס יחד עם גדוד הנדסה שלו, כשכמה שעות לאחר כניסת הפסקת האש ההומניטרית ירה הח"מאס מספר פצצות מרגמה לשטח ישראל. רסיסי אחת מהן פגעו בו ופצעו אותו קשה. "הוא הגיע אלינו כשהוא פצוע מרסיסי סים ומחוסר הכרה", עדכן אחד מהחובשים שטיפלו בו. "הרופא העניק לו בשטח טיפול מהיר והכנו אותו להטסה לכיוון בית החולים. לצערי, כבר בשטח היה לנו ברור שהמצב שלו לא טוב והסיכוי שיחיה נמוך. העברנו אותו לחובשים של 669 (היחידה לחילוץ ופינוי בהיטס של חיל האוויר - של), שהעבירו אותו לבית החולים. לצערי, אחרי כמה שעות שמענו שהוא נפטר."

גם שני אחיו של ברק גויסו למילואים, ואת הבשורה הקשה הם שמעו בשטח, ביחידות שלהם. "באותו היום אמרו לי שמחפשים אותי. מישוהו אמר לי שהמג"ד רוצה שאגיע אליו", נזכר סהר האח. "הוא מדווח לי מה קרה לברק, ואני לא מבין, לא מעכל את מה שהוא מספר לי. האמת שעד עכשיו אני לא מעכל את הבשורה. זה פשוט סיוט שאי אפשר לתאר אותו". הפעם היחידה והאחרונה שהצליח לדבר עם ברק מאז החלה הלחימה הייתה ביום שבת בבוקר: "הוא אמר שהכול בסדר אצלו ושנחננו ניפגש אחרי שהמ"לואים יסתיימו. הוא שמע ממש בסדר. אבל אנחנו כבר לא ניפגש יותר."

הספר מרגש נוסף נשא בן הרוד של ברק, רפי, לוחם ביחידה מובחרת, שכמו האח שמע על הבשורה תוך שהוא נלחם בעזה. "בן רוד אהוב שלי, הלב מסרב להאמין שאנחנו נמצאים עכשיו מול הקבר שלך", אמר רפי. "אני לא מעכל שיותר אנחנו לא נשמע את הקול שלך ולא נראה את החיוך הרחב שלך. את הבשורה המרה קיבלתי בדרך לעזה כשאני על הנמ"רים שלנו. כל המילים שבעולם יהיו חסרות טעם ותפלות מול המציאות הארורה והעצובה. אתה מוטל כאן לפנינו ללא רוח חיים ואין מי שיחזיר אותך אלינו."

עדי בריגה. "נותן הופעות של דוגמן" | צילום: עידו ארז

האם פנינה: "נאמר עליך כבר הכול, מה שנשאר לי להגיד לך ילדי, ילד אהוב של אימא, איך נפלו גיבורים? כשהגיע הרגע שהגעת היית עולם ומלואו"

לאחר קבלת הבשורה על מותו כתבה חב רתו יוליה בדף הפייסבוק: "אהוב שלי! אני לא יודעת מאיפה להתחיל, הדמעות חונות אותי. חיים שלי, קשה לי להאמין שזה אתה. אני מחכה שבכל רגע תיכנס ותעיר אותי מחלום הבלהות הזה... רק היום דיברנו ואמרת לי כמה שאתה אוהב אותי. ביקשת שאבוא היום ולא יכולתי אז הבטחתי לך שאבוא מחר. אני כל כך מצטערת. אם רק יכולתי לדעת שזאת ההזדמנות האחרונה שלנו. אני כל כך מתגעגעת אליך, לחיבוק שלך, לחיוך הכובש, הייתי נותנת הכול כדי להיות עוד פעם אחת בין זרועותיך. היית

על החיים שנכוננו לו. עוד בחור צעיר שלא הספיק לטעום את טעם החיים, לא הספיק להינשא ולהביא ילדים, לא הספיק להעניק משוב לבו לסובבים אותו. אשקלון כולה אבלה על מותו של בן אשקלון."

יאיר פרג'ון, ראש מועצת חוף אשקלון שם מתגוררת כעת המשפחה, אמר: "היגון הנורא צובט בי היום. אני יודע שאין נחמה. אין מרפא לצער, לכאב החותך בבשר החי. אני גם יודע שהדבר היחיד שאפשר לעשות עכשיו זה רק לחבק אתכם."

נציג ההתאחדות הארצית לספורט הריכיבה, ג'ו נסימוב, סיפר כי עדי אהב סוסים כמו שאהב בן אדם. הוא היה לרברבו בחור צעיר, שקט, יפה מראה, נעים הליכות, ראשון לתת יד ולעזור למי שיוקק, תמיד מוקף חברים. "היית חבר יקר", אמר נסימוב. "ביליתם שעות עם סוסים ועם ילדים וליד הילדים, טיפלתם בסוסים בדאגה ואחריות כמו שטיפלתם בחברים שלכם. הוא היה נותן הופעות של דוגמן בתחרויות. היו לנו שיחות ארוכות מאוד. רצית להיות קרבי. הסברתי לך שתומך לחימה זה מאוד חשוב. שירתת בג'וליס שלוש שנים ארוכות, התוודעת לסדרות המטבח וחלמת להתקדם ולהפוך את זה למקצוע. ראיתי איך דיברת עם הלוחמים. היה לך רצון להתוודע ללחימה. נפלת במדי צה"ל שאותו כל כך אהבת."

נפלו גיבורים? 13 שנה חיקיתי לך. 13 שנה של טיפולים ארוכים, כואבים. הגיע הרגע שהגעת. היית עולם ומלואו. ילד אהוב על כולם. מנומס, אדיב. אהבת את הנתינה, את החברה. תרמת רבות לכל תחום שעסקת בו. תמיד הצלחת, תמיד התנדבת להיות ראש שון. אם שמעת על מישהו שזוקק לעזרה מיד פעלת. לא, אתה לא בשביל להתאבל."

"היית אמור להיות בעלי"

אחד ממפקדי היחידה סיפר כי למרות שירות המילואים הקצר עדי הספיק להתחבב על החיילים ביחידה. "אופייך החברתי קירב אליך אנשי מילואים וסדרים כאחד וסייע בהשתלבותך המהירה בגדוד. חבריך הערייכו אותך מאוד. דמותך תיחרת כאדם שתמיד אהב לעזור וראג לכל אחר. כשנקראת לצו 8 לא היססת והתייצבת מיד. הבנת את חשיבות המשימה. משימתך הייתה המשימה האחרונה שלך."

ראש עיריית אשקלון, איתמר שמעוני, אמר כי עדי בא ממשפחה מוכרת היטב ושורשית מאוד: "בעולם מתוקן הורים לא קוברים את ילדיהם, אבל בעולם מתוקן לא יורים טילים על בתי אזרחים חפים מפשע. אנו בוכים לא רק על חייו שנגרעו אלא גם